

SPEJDERNES MAGASIN . MARTS 1947 NR. 2 . 31. AARGANG

VED LEJRBAalet

Bark maa man ikke skære i, for saa raadner Træet og kan senere ikke bruges, naar det fældes.

Lægter, de unge Graner, der er fældet, maa man ikke benytte; det er jo klart, fordi de er fældede for at sælges og ligger i aftalte Bunker. Forleden brugte nogle Spejdere saadanne Lægter til at bygge en Latrin af, og de huggede dem endda i Stykker, for at Længderne kunde passe!

Brændestabler maa man ikke røre. De er meget omhyggeligt stablet og maalt ud paa alle tre Leder, klar til Salg. Se paa Fotografiet her! Det er en ganske nydelig Bro, men Materialet er stik mod alle Regler fjernet fra Brændestabler.

Desværre var det kun alt for rigtigt, at det var Spejdere, der havde bygget Broen.

Grofter maa man ikke stoppe til med Grene eller Blade for at lave »Vandfald«. Derved hindrer man Vandets frie Løb, og det skader Jorden. Husk paa, at Grofterne er gravet for at afvande Jorden, saa at den kan blive saa tør, at Træerne kan vokse.

Som I ser er der en fornuftig Begrundelse

for de Ting, vi ikke maa. Jeg har ikke nævnt, at man ikke maa tænde Baal i Skovene, af den simple Grund, at man jo aldrig maa tænde Baal uden Tilladelse, og det med Papir har jeg heller ikke taget med, for der skulde jo gerne være Forskel paa Spejdere og Skovsvin, selvom de begge begynder med S.

Hvad skulde vi Spejdere gøre, hvis vi ikke havde vore Skove? Hvor skulde vi holde Øvelser, naar vi var paa Tur, hvor skulde vi faa vort Brænde fra, naar vi laa i Lejr eller finde Materialer til Bivuakbygning o. lign., og hvor skulde vi ellers finde Omraader med vanskelig Orientering? Vi kan ikke undvære Skovene, men saa maa vi til Gengæld ogsaa vide at færdes i dem paa rette Maade. Antallet af Spejdere øges stadig, og det er vi naturligvis glade over, men jeg haaber, at I, ligesom jeg selv, er mere interesserede i, at vi bliver mange rigtige Spejdere end i, at vi blot bliver mange Medlemmer. Og derfor kalder jeg i denne Artikel paa alle jer, som forstaar at færdes i Skovene for at bede jer være mine Medarbejdere i Arbejdet for at beholde den frie Brugsret til Skovene.

von Holst

Spejdersport er Friluftsliv, sagde Baden-Powell, og lad os aldrig glemme det, heller ikke i denne kolde Tid. Mens andre holder sig til Friluftsliv om Sommeren, færdes vi Aaret rundt ude i Naturen, hvad enten det regner eller sner, ganske som de stærke og handlekraftige Mænd i Alaska og andre Steder, hvor Klimaet er haardt, og som vi ofte læser om i Bøger eller ser paa Film.

Men desværre har vi ikke de store udstrakte Skove, og derfor maa vi værne om det, vi har, baade for Skovenes Skyld men ogsaa for vor egen, saa at vi stadig kan faa Lov at bruge dem til vore Ture og Øvelser. Det vilde jo se sløjt ud for os, hvis det kom fertil, at vi kun maatte færdes paa Skovenes Veje og Stier.

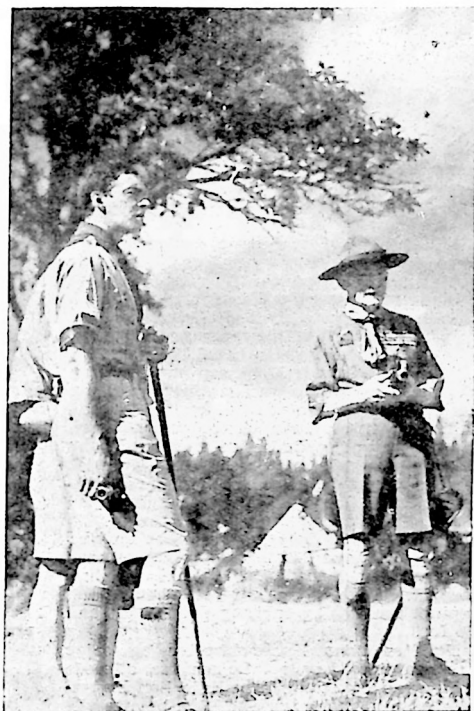
Men selvom vi har ret frie Vilkaar i de danske Skove, er der dog visse Ting, vi ikke maa, og der er en fornuftig Grund til det. Desværre hører jeg af og til fra Skovriderne om forskellige, kedelige Overtrædelser af Forbudene, og det synes at tyde paa, at I mangler Kendskab til Reglerne for Færden i Skov.

Dette skyldes naturligvis i første Række den store Vækst af Korpsen — vi er jo nu dobbelt saa mange Spejdere som før Krigen. Alle disse nye Spejdere er naturligvis ikke saa veltrænede som de »gamle«, men de »gamle« maa hjælpe med i Træningen af de nye.

Lad os lige se paa de vigtigste Regler.

Ung-Kulturer maa man ikke færdes i. Ung-Kulturer vil sige nyplantede Træer, der endnu ikke er 1½ m høje. De er ganske vist plantet i lige Rækker med ret stort Mellemrum, men derfor maa man alligevel ikke gaa der, selvom man gaar aldrig saa forsigtigt. Det er jo den nye Skov, og vi kan jo alle se, hvor meget man i Besættelsesaarene har maattet fælde af vore dejlige Skove. Saa man forstaar godt, at dette er den allervigtigste af Skovens Regler.

Afbrækning af Topskud er ikke tilladt af den simple Grund, at der saa aldrig kan blive et ordentligt Træ ud af det.

Prins Gustaf Adolf er død

Ogsaa for Verdens-Spejderbevægelsen er det et stort Tab, at Prins Gustaf Adolf af Sverige er død.

Han var Præsident for den internationale Verdens-Komité, den højeste Stilling indenfor Spejderbevægelsen. I tænker maa-ske, at det kun var en Ærestitel blandt mange, og at han ikke var egentlig Spej-der.

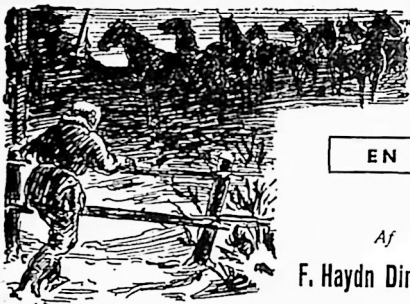
Men det er ikke rigtigt. Han lærte sig alle en Spejders Færdigheder, gennemgik den internationale Forertræning, Gilwell-træningen, og levede som Spejder ikke alene i Lejrene, men i hele sin daglige Færd. Han delte som Kammerat Arbejdet med andre. Da jeg engang under Jamboreen i Holland 1937 besøgte den svenske Lejr, var han i Færd med at vaske Gryder op, for det var nemlig hans Tur den Dag i den Forerpatrulje, han var med i, og paa det internationale Roverstævne i Skotland 1939 saa jeg ham kappes med nogle af de svenske Roverspejdere i at kaste med Red-

ningsreb, hvad han var endog meget dyg-tig til. Hans høje Stilling som Arveprins til den svenske Krone fik ham ikke til at holde sig fra Spejdernes muntre Liv, og da Byraadet i Viksjö, under Gränsölejren sidste Aar, udfordrede et Førerhold fra Lejren i Fodbold, spillede han med som Forward og lavede flere Maal.

Naar han talte til Spejderne, lagde han dem altid paa Sinde, at Spejderloven var en Lov for Mænd, og at vi alle skulde stræbe efter at blive Mænd, hvis Ord var klippefast, og som man kunde stole paa ikke mindst i Modgang. Han levede selv efter den Lov og ønskede, at alle unge i det Land, hvis Konge han var født til at blive, gennem Spejderlivet maatte udvikle sig til Mænd, der kunde gavne deres Land.

Det er ikke alene den Mand, der ind-tager den højeste Stilling i Spejderbevægelsen, der er gaaet bort; det er en Spej-der, vi har mistet.

Ove Holm.

Hestetyven

EN SPÆNDENDE FORTÆLLING FRA CANADA

Af

F. Haydn Dimmock

Der hvilede Fred og Stilhed over Indianerlejren. De eneste Livstegn var de smaa Kogebaal, hvis Flammer gav Genskaar paa Kvindernes rodmossede Ansigter, mens de havde travlt med at tilberede Maden.

Fra Grantykningen et halvt Hundrede Meter fra Lejren fulgte et Par skarpe Øjne alt, hvad der foregik, men mest interesserede de sig for Indhegningen, hvor Indianernes Heste veltilfredse gumlede paa deres Foder. Øjnene tilhørte en hvid Mand, Sam Barton, bedre kendt under Navnet »Snu Sam«, og det var ikke for sine Dyders Skyld, at han bar det Navn.

Time efter Time ventede han taalmodigt, indtil han mente, at Øjeblikket var kommet. Forsigtigt sneg han sig hen til Indhegningen og lod hurtigt Blikket glide hen over Hestene.

»Den sorte Hoppe dør, det er lige et Dyr for mig; den ser ud til at kunne sætte Fart paa,« mumlede han og krøb med en Forsigtighed, der var erhvervet gennem mange Aars Erfaring, hen imod Hesten. Hans Plan var stille og roligt at føre den bort fra Lejren, før han steg op paa den, for at ikke Lyden af de galopperende Hove skulde alarmere de intetanende Indianere.

I næste Øjeblik snøftede Hoppen mistænksomt, løftede Hovedet og vrinskede højt. Barton saa sig nervøst om. Han kendte saa meget til Heste, at han forstod, at Hesten havde mærket, at han var en fremmed. Han blev staaende ganske stille i flere Minutter. Han nærede intet Ønske om at blive fanget netop nu. I en lille Stenhøj ikke langt fra Lejren havde han liggende nogle Poser med Guldstøv, som vilde gøre ham til en rig Mand, naar han naaede tilbage til Civilisationen. At han ikke havde erhvervet Guldet paa ærlig Vis, generede ham ikke — Samvittighed var et ukendt Begreb for Sam Barton.

Netop som han var ved at løse Hesten, hørte han Sneen knage og saa to Indianere dukke op.

»Holdt,« raabte han, »eller I bli'r fyldt med Bly.« Indianerne standsede brat. De kendte den hvide Mands farlige Vaaben. Barton besluttede at løbe en Risiko. Med Revolveren pegende paa de to Rødhuder, trak han sig baglæns hen mod Hesten og svang sig op. »Saa, I røde Djævle,« raabte han og borede Hælene i Hestens Flanker, saa den sprang fremad. Vejen til Friheden syntes aaben, men uden at Barton havde bemærket det, havde en Indianer nærmet sig. En Lasso fo'r hvinnende gennem Luften, Løkken strammedes, og med et Bump havnede Barton i Sneen. Et Øjeblik efter blev han bastet og bundet paa Hænder og Fødder ført til Hovdingens Tipi.

Der var ingen Tvivl om hans Skyld. At stjæle

den røde Mands Hest var en alvorlig Forbrydelse, som krævede en streng Straf. Dommen blev hurtigt afsagt. Han skulde vises bort fra Lejren, ubevæbnet og uden Snesko, saa maatte han se at klare sig, som han bedst kunde.

Sam Barton havde levet længe nok i Ødemarken til at forstaa, hvad dette betød. Hans Chancer for at naa civiliserede Egne var meget smaa; thi ude paa de store Vidder laa Sneen højt og vilde være næsten umulig at forcere uden Snesko.

To Indianere fulgte ham til Lejrens Grænse. Ingen af dem sagde et Ord men pegede ud over den vidtstrakte Prærie, og Barton, der vidste, at det vilde være nytteløst at bonfalde om Barmhertighed, bøjede Hovedet og gik langsomt ud til det, der syntes den visse Død for ham.

Hele sit Liv havde Sam Barton løbet en stor Risiko — og han var hidtil altid gaaet af med Sejren. Skønt han hadede Indianerne, var han Mandfolk nok til at vedgaa, at han denne Gang havde spillet for højt og tabt, og det maatte han nu bøde for.

Det skyldtes hans Kæmpekræfter og seje Vilje, at han ikke gav op. Lejren laa allerede langt bag ham, og stadig arbejdede han sig videre, ofte gennem meterdyb Sne. Han betalte visse pris for sine Misgerninger. Retfærdigheden i Ødemarken er hurtig og uden Medlidenhed. Meget faa Mænd med en saadan Dom over sig undgik Døden.

Ved Aftenstide gjorde han Holdt i Læ af en Klynge Graner og tændte Ild op af Frygt for Ulvene. Hans Fødder bankede og smertede, men alligevel fortsatte han ved Daggyr.

Han kunde ikke lide, saadan som Himlen var begyndt at se ud. Skyerne forude var ganske blygraa og varselede en kommende Snestorm. Intet Ly var at øjne, rundt om ham strakte den aabne Prærie sig milevidt; her var intet at stille op, men hans jernhaarde Vilje bød ham at fortsætte.

Med et Brøl var Snestormen over ham. Han holdt sine Vanter for Ansigtet for at afbøde Sneens stikkende Snært og famlede sig blindt fremad, ligeslad med hvor Vejen førte hen. Han besluttede, at han vilde kæmpe til sidste Blodsdræbe. Han tumlede videre men blev svagere og svagere, og samtidig blev Ønsket om at lægge sig ned og sove stærkere og stærkere. Paa Menne-sker kunde have holdt ud saa længe som Sam Barton, men omsider vandt Snestormen Herredømmet over ham. Pludselig mistede han Evnen til at flytte Benene, det svimlede for ham, og bevidstløs tumlede han forover i Sneen.

Et kraftigt Baal buldrede uden for en lille Klippehule. En Mand sad ved Siden af det, beskæftiget med at stege en Hare. Han fløjtede lystigt, for Bob Lawson var i godt Humør og var en Mand, der elskede Livet.

Pludselig rejste han sig og gik ind i Hulen, hvor en Mand, der havde ligget udstrakt paa nogle Tæpper, løftede sig paa den ene Albue, da han traadte ind.

(Fortsættes Side 21)

om Patruljemateriellet

Nu nærmer vi os efterhaanden Lejrsæsonen med stærke Skridt; allerede i Slutningen af næste Maaned kan vi begynde at ligge i Telt.

I ved sikkert fra sidste Aar, hvor nemt man mister noget Materiel paa Lejre og Ture, som oftest ved Skodesløshed. Man opdager maaske ikke med det samme, at man har mistet en Ting, man tror, en anden har den o.s.v.

Ogsaa i Vinterperioden kan Materiellet forsvinde. Hvis I ikke har et særligt Skab til Patruljens Materiel, men det ligger spredt rundt hos de forskellige Medlemmer, bortkommer der let noget af det.

Enhver ordentlig Materielforvalter sørger derfor for at have nøje Rede paa, hvilket Materiel der tilhører Patruljen, hvor det befinder sig, nærmere Oplysninger om de enkelte Dele af Patruljemateriellet, hvornaar dit og dat er blevet anskaffet og til hvilken Pris, og hvorledes det er mærket. Hver Gang Patruljen drager i Lejr eller paa Tur, medbringende Materiel, skriver Materielforvalteren det op i sin Bog.

Først og fremmest laver han en Fortegnelse over, hvor meget Materiel Patruljen ejer. Den kan laves i et Stilehefte, men det er mest praktisk at lave et Kartotek med smaa Kartoteks-kort, hvor der er et Kort for hver enkelt Genstand, som tilhører Patruljen.

Kartotekskortet skal indeholde Oplysninger om følgende:

Genstandenes Art

Model — Maal — Vægt

Tilbehør og dettes Model, Maal, Vægt og Udseende.

Anskaffelsesdato, hvor denne kendes, og Pris, hvis du kender den.

Oplysning om den Maade, hvorpaa Materiellet er mærket med Patruljens Navn.

Alt, hvad der sker af Beskadigelse o. l. ved de enkelte Materielgenstande, noteres op paa Bagsiden af Kortet (se Fig. 3.) For at ikke nogle af Kortene skal blive væk, naar man har taget dem op af Kartoteksæskenen, laver man et Hul i dem allesammen (paa Tegningen vist i øverste Hjørne) og binder en Snor igennem. Paa den Maade kan man blade i Kortene og har dem dog samlet.

Dette System kan ogsaa anvendes i en Bog med Løsblade (Ringbog). Kortene er dog mere slidstærke.

Paa Fig. 1 er vist et Eksempel paa Kortet for Patruljens Økse. (For at lette Læseligheden er det maskinskrevet). Fig. 2 og 3 er For- og Bagside af et Kort for et Telt.

Haandekse	
"KELLY" m. grønt Akeskæft	Vægt: 530g Pris: 5.00 (brugt) Mærke: RAVNE RAVNE skaa- ret i Skaf- tet Anskaffet: d. 1/10- 1938.
Hylster	Vægt: 120g Anskaffet: d. 5/10-38 Pris: 4.75 Mærke: RAVNE ind- brændt.
Brunt Økseløder m. Trykknapp	

Fig. 1.

4 Nands Telt	
Gavtelt m. Tagkæg og Regnfang Højde: 160, Bredde: 180, Længde: 200 Orange Cottonnetto 2 3-delte Metalrørstøtter 24 Pløkke - Aluminium 1 Pløkkepose 1 Teltunderlag - Gummilørd 180x200 1 grøn Teltpose - Armyduck	Vægt: 7 kg alt iberegnet. Anskaffet: d. 17/9-39. Pris: 125 Kr. Mærke: RAVNE Lørdstøt: Støtter og Pløkke: rød Rins.

Fig 2.

1/7-40	3 Pløkke væk.
4/7-40	4 cm lang Flæng i højre Væg - øyet.
10/7-40	Underlaget skjult i øne Hjørne.
24/8-40	Genanskaffet 3 Pløkke.
7/10-40	Teltet stuvet for Vinteren - alt i Orden
12/2-41	Telt m.m. + Oversejl m.m. stjålet ved Indbrud i Hovedkvarteret. Forsikringsværdien opgjort til 150 Kr.

Fig.3.

FORSIDE	BAGSIDE
1 Oversejl 12 Pløkke - Aluminium 1 Pløkkepose 1 Teltpose, grøn Armyduck	Vægt: 1.5 kg Anskaffet: d. 17/9-39 Pris: 45 Kr. Mærke: RAVNE Pløkke: rød R.
	Materieleftersyn: 1/11-40 Teltet bør hænges - ikke ligge. Svend TF.

Paa Minestrygning

Af Lederen af Korpsets Søspejderarbejde

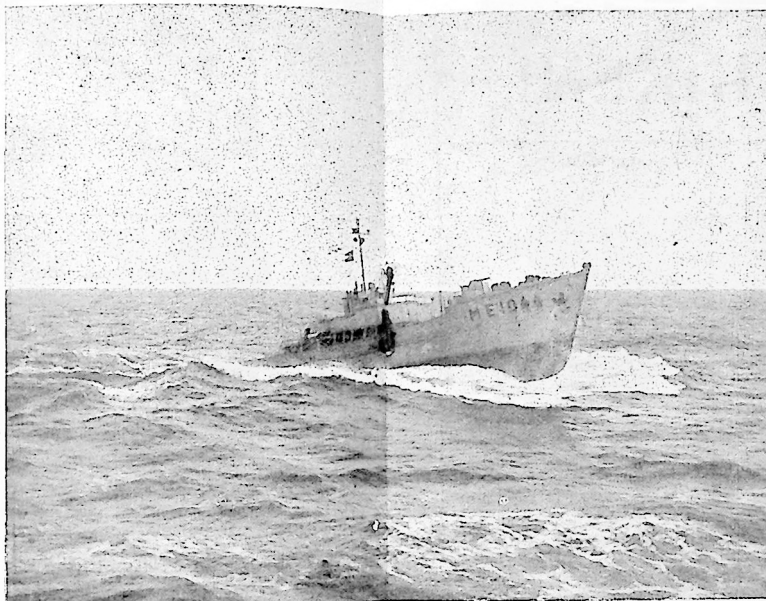
I den stive sydvestlige Blæst plojede 2. Minestrygerflotille sig rullende og duvende frem over Nordsøens blaa- og sortgraa-skitende Vover, medens Stævnen det ene Øjeblik begravede sig i et Skum af Sprøjt, for i det næste at blive løftet heit ud af Vandet — blottende et Stykke af Kølen — samtidig med at Vandet i to fossende Strømme flød fra Ankerklydsene. August-solen skinnede med Mellemrum gennem lave forblæste Skyer og kastede de forunderligste Lys- og Skyggevirkninger henover Havet, hvor Skibene i et kort Nu traadte tydeligt frem og straalede med Dannebrog lysende under Gaffelen imod et blaat Stykke Himmel for derefter igen at fortone sig og næsten blive til eet med Søens graa Konturer.

»Godt, at vi snart er færdige med dette her,« bemærkede Næstkommanderende, der lige havde overtaget Vagten, henvendt til Skibets og Flotillens Chef, der med skrående »kort og langt Ben« bevægede sig fra den luv Side af Broen til den læ for at kaste et Blik agter over imod det agterst sejlede Skib i Formationen. »Ja, Grejet taaler ikke meget mere, end vi byder det i Dag; blot vi nu ikke faar nogle Havarier, saa skal jeg være glad —. Ja, gaar alt vel, saa er vi færdige her i Morgen, og saa skal det blive rart igen at kunne stikke Snuden indenfor Skagen.« — »Hør giv ham et »ret Orden,« brølede han paa een Gang utaalmødt til Vagthefen, der med Klukkerten for Øjet spændt spejdede forefter for at faa Kending af de udlagte Bøjer, der i den urolige Sø ofte kan være meget vanskelige at faa Øje paa. »Han driver for langt til Læ, hvis han bliver saadan ved,« fortsatte Skipperen belærende, »men nu skal jeg nok hjælpe ham med at lære det.«

»Hejs »Kvintus!« lød det kort fra Næstkommanderende til Signalgasten, der nu med sikker Haand undersøgte det gule Karantæneflag og fik det hejst, medens det blaffende og smældende truede med at rive sig ud af Haanden paa ham. »Signalet forstaaet,« prajede Næstkommanderende, der nu havde vendt Klukkerten agterefter og iagttog, at det blaa-hvide Stutflag »Anna« var blevet hejst som Tegn paa, at Signalet var forstaaet. »Hal ned Signalet,« lød det derpaa fra Chefen, der med Tilfredshed konstaterede, at »Anna« blev bjærget næsten samtidigt med Signalet, og at Skibet rettede sin Kurs ca. een Streg op. Derpaa vendte han sin Opmærksomhed mod ME 307, der holdt sin Strygeposition 90 m til Styrbord af Standerskibet, hvor den med Kablet ude — lige som de øvrige Enheder — »væltede« og »tumlede« i den urolige Sø. »Ja,

en smild Opfindelse, Englænderne der har gjort,« indrømmede han for sig selv, »med det flydende Kabel kunde man næsten stryge i al Slags Vejr, og det varede jo heller ikke længe, før de havde dette udmærkede Nødvaaben klar — til Tyskernes store Overraskelse.« Og han lod Blikket følge det lange Kabel, bestaaende af to Ledere, baaret oppe af — populært sagt — sammenhængende Gummibolde, (derfor kunde man ikke faa Tennisbolde i England under Krigen). Den ene Leder, kaldt »det korte Ben«, endte i en Kobberelektrode 250 m fra Skibet, og den anden, kaldt »den lange«, i en tilsvarende Elektrode 450 m agter for Skibet. Herimellem induceredes et kraftigt magnetisk Felt, idet der skiftevis i en bestemt Takt blev sendt en Strøm paa 1500 Amp. og 220 Volt igennem de omtalte Elektroder. Sejlede man henover en Bundmine, blev dens »Kontakt« paavirket af Magnetfeltet, men da disse Kontakter er forsynet med »Forsinkere«, kan en Mine udsættes for indtil 15 Oversejlinger, før Eksplosion indtræffer; derfor bliver ingen ny Rute aabnet, før den har været gennemsejlet ialt 15 Gange.

Flotillechefen saa paa sit Stopur og kontrollerede 307's Pulsning, idet to klare Lanterner paa Siderne af Skibet lyser henholdsvis begge paa een Gang — eller kun een ad Gangen, eftersom der induceres Blaa Pol eller Rød Pol om Styrbord, og da dette med et anerkendende Nik viste sig at være tip-top, stak han Hovedet ud over Broklædningen for at lytte efter Støjen fra det elektriske Støjapparat. Jo, det brummede som det skulde, og var man nede om Læ, saa kunde man forøvrigt daarligt nære sig paa Grund af denne syngende Støj; men alt var heldigvis en Vane, og med Velbehag fyldte han sine Lunger med den havfriske Luft. At Menneskene nu ogsaa skulde benytte Videnskaben til stadig at udponse nye Krigsmaskiner, var ikke til at forstaa; man skammede sig næsten snart over at tilhøre denne Race; ja, som hemmeligt Vaaben paa Søen kom først Magnetminen, saa Støjminen og dernæst en Kombination af begge; og Resultatet var, at man endnu længe efter, at

Standerskibet, Minestrygeren ME 104 i haard Vind.

Redningsbaaden klargøres.

i NORDSØEN

Orlogskaptajn THORKEL BJERRE

Krigen var holdt op, maatte fortsætte med dette Arbejde.

»De husker nok at notere, hvad Pol vi har, hvis »Sparket« kommer,« henvendte han sig til Vagthefen og tog Retning henimod Bestiklukafet; med »Sparket« mentes en Mineeksplosion, idet disse Bundminer altid overraskede een med at eksplodere uden Spor af Varsel og altid mærkedes, som om Kong »Neptun« spillede Fodbold med Skibene — og saa skal man nu alligevel være kvik for straks at kunne tage de forlangte Observationer. Længere kom Chefen ikke, for i det sam-

me brølede Udkikken: »En Mine ret for!« hvorpaa han med et vældigt Sæt sprang op paa Vagtbænken bag Udkikken og stirrede ret frem. »Hvor?« brølede han og fulgte med Blikket Udkikken's udstrakte Haand. Og rigtigt, der skimtede han lige et Horn fra Bæstet, hverken mere eller mindre, kun faa Meter fra Skibets Bov. »Bagbord helt over!« prajede han haardt, og derefter: »Alle over om Bagbord« — for det Tilfælde, at den skulde tørne. For naar man ikke saa mere af Minen, saa havde den det meste af sin Fortøjning paa Slæb — og var dobbelt farlig. Kort efter kommanderedes: »Styrbord helt over!« og med spændt Forventning iagttog han Minen, der tilsyneladende lige netop gled klar af Styrbordside. Man kunde mærke Blødet stige til Hovedet og en vis Slaphed føltes i Knæene et Øjeblik, men saa kom Ordrene: »Stop!«, »sæt Karen« (Stop-signal) og »Talstander 9« (Minefare), samt »Klar til at bjærge Grejet,« for med »Sosiangen« ude kunde der ikke manøvreres for Uskadeliggørelse af Minen.

3. Kommanderende, der var Leder af Sprængholdet, kom nu paa Broen og anmodede Chefen om at maatte gaa i Fartøjet for at forsøge at sprænge Minen med en Kontramine, men paa Grund af Vejret blev det afslaaet; det var for risikabelt i Dag med den malflydende Mine og det ret solide Fartøj; Minen var ofte helt væk, og dulkede den saa op i Bunden af Baaden? Nej, det var umuligt at vove Forsøget, selv om Baadsbesætningen til-

bød at gøre det frivilligt. Selv om den senere engang kunde blive fanget af en Fiskers Net (Dybden her var jo kun ca. 23 Meter) hvis den da ikke sprang under Beskydningen, saa maatte den altsaa sænkes ved Skydning. Efter at Minestrygningsgrejet var bjærget, blev de to 20 mm Kanoner gjort klare samt 4 Mand med Riffel; og nu begyndte et Arbejde, der var langt vanskeligere end forventet; for i den svære Sø var det meget svært at faa godt Sigte, saa Afstanden formindskedes, saa meget Chefen nu turde vove. Under Beskydningen blev et Horn paa Minen skudt over, det gnistrede og røg ud fra Hornet et Øjeblik.... men saa skete der ikke mere — og Minen var sunket.

»Klar til at sætte Grejet!« lød Chefs Stemme igen, og med en Forsinkelse paa 1 Time fortsatte Flotillen sin Strygning efter de magnetisk-akustiske Bundminer. Men Flotillen naaede ikke indenfor Skagen i denne Omgang, nye Opgaver forestod i Farvandet Syd for Horns Rev, og mange spændende Oplevelser ventede endnu dens ivrige Besætning i den ugæstfri Nordsø.

Om Aftenen blev der givet Ordre til at forlægge Stationen til Esbjerg for at stryge for Store Nordiske's Kabeldamper »Eduard Suenson«, der skulde i Gang med Reparation af det brudte Telegrafkabel til Frankrig.

Operationen blev paabegyndt den følgende Dag. Den lille Bøjekutter P. 31 blev sendt i Forvejen p. Gr. af dens mindre Fart — og skulde efter Bestilket møde Flotillen ved Hornsrev Lystønde den næste Morgen ved 7-Tiden.

Flotillechefen var i det hele taget ikke rigtig glad for at have den med, Motoren lavede undertiden Kludder; men endnu var Vejret taaleligt og desuden blev der holdt Radiotelefonforbindelse med den hver Time.

Kl. 3 blev den kaldt, men intet Svar. Da et lysmede, observerede Næstkommanderende noget graamalet Træværk, der flød i Overfladen; bange Anelser greb alle; for en Sikkerheds Skyld skærpedes Uldigstjenesten, og Kutteren blev efterlyst i Blaa-vand Radio.

Stemningen var trykket ombord — og stor var Lettelsen, da P. 31 viste sig; den havde mødt en Braadse, der havde skyllet W.C. Overbygningen agter udenbords og dermed Antennen. »Slikken et Uheld, at vi da ogsaa lige skulde møde det forblastede Træværk,« brummede Chefen til Næstkommanderende, »men nu gaar jeg ned og hygger mig med en Kop Te,« og Flotillen rullede og duvede sig videre frem mod Esbjerg. Thorkel Bjerre.

Rapport over min til Dato bedste Spejderoplevelse:

SKOVMANDSHIKEN!

Tid	Retn.		km	
18.35	VNV	Saa er jeg da paa Vej ud til det, min Tropsfører har kaldt Skovmandstidens Højdepunkt: Hiketuren. Nu faar vi se, om det holder Stik. Jeg startede fra Hellerup Station Kl. 17,24 og har nu lagt Espergærde, Vandringens Startsted, bag mig.	1	
18.45	NV	Landevejene er endnu vaade efter Regnen, som strømmede ned ved Starten hjemmefra, men nu kæmper Maanen en — vistnok forgæves — Kamp for at trænge igennem de stadigt noget truende Skyer, og det bliver hurtigt for varmt her indenfor Gummihylstret (min Regnfrakke).	2	
19.05	NV	For noget siden passerede jeg Jernbanen Hillerød—Helsingør — der laa ode og tom hen, hvorimod der var god Trafik paa Hovedvej 3, som jeg da ogsaa hurtigst muligt forlod igen og dukkede ind i Skoven. Pludselig foer en mørk Skygge henover mig i 5—6 m Højde, uden at man hørte en Lyd. Jeg behøver ikke at sige, at det var Visdommens Fugl, der havde budt mig velkommen til Nyrup Hegn.	4	 — af med Gummihylstret.
		Jeg gaar og nyder det at være alene, helt alene for en Gangs Skyld. — Ikke for det, de to Træningsture, vi har været paa her i Efteraaret var saadan set udmærkede, men alligevel. — Tankerne kommer og gaar, naar man er alene og ikke forstyrres af — eller selv forstyrrer sin Følgesvend.		 uden en Lyd
19.22	N	Jeg er nu atter ude af Skoven og prøver paa at finde Sidevejen op til en stor Gaard, Ørsholt. Det viser sig at være en smuk gammel Poppelallé, og ens Tanker strejfer uvilkårligt Opkørslen til en gammel Ridderborg, maaske fordi det svage Maanelys giver Alleen det rette Skær. —	5	
19.45	NV	Jeg er nu kommet ind i Skoven stik Syd for Horserød-lejren, som Calle kender saa godt ved Selvsyn. Nede ved Gurreso paa et herligt Sted mellem majestætiske Graner finder jeg en ypperlig Bivakplads, hvor jeg samtidig kan tænde min Skovmandsild.	7	 ...semmering for two hours...
21.00		Skovløberen havde intet at »erindre« imod, at jeg tændte Baal m. m., og jeg fik fyldt min Billy hos ham med Vand til »Hunter's Stew«. For Øjeblikket staar den over Ilden og er godt paa Vej med sin »semmering for (op til) two hours«; Dejgen til B.-P. Brodet er lavet (der kom vist et Par Grannaale i — det skal senere vise sig!), og jeg holder Pæve i Bivakbyggeriet for at faa varmet Fingrene og derefter griflet disse Aandriheder ned.		 mit Hiem før en Nat
21.40		Du forbarmende, hvor det smagte (altsaa godt!). Det var et Held, jeg kogte »Hunter's Stew« saa længe, for jeg havde vist kommet lidt rigelig med Vand paa, men B.-P. Brodet med Smør paa var alle Tiders. Nu blot en Aften-tur ned til Søbredden for at træffe Kong Volmer paa den vilde Jagt — og saa til Køjs.		
22.15		Saa gaar vi til Ro, Grannaalene og jeg! Jeg tror, jeg har fulgt min Tropsførers Raad om en lille Indgang og lavt til Loftet lidt for bogstaveligt, for sikke en Kamp for at komme i Posen. Jeg sover ind under Indtryk af straalende Maaneskin, susende Graner, Fugleskrig, et Raadyrs Kalden — og tre Grannaale, der stikker i Ryggen. Godnat!		 der kom Vand i Støvlerne
6.45		SØNDAG MORGEN Saa staar vi op! Jeg fryser, for det er mildest talt hunde-koldt, men en rask Løbetur bringer Liv i de sjunkne Livs-aander. Det regner stille (meget stille) og jævnt (særdels jævnt), og jeg maa se at faa pjasket lidt Vand i Hovedet og tændt op til Havregrød.		

Tid	Retn.		km
8.45		Begge Dele blev en straalende Fiasko! I hvert Fald fik Fodderne betydeligt mere Vand end mit velformede Hoved, og kun Brændet kogte — det var noget af en Falliterklæring, at jeg efter 1 Times Puklen maa starte paa Fæsterne af Gaardsdagens Festmaaltid. Nu lige op og sige Farvel til Skovloberen og saa af Sted.	
9.20	V	Jeg fortsætter Turen Nord om Gurre So forbi Kong Volmers Vold og videre ud til Sognevejen. Regnen er da hort op, saa nu haaber Undertegnede og ikke mindst hans Mave paa ordentlig varm Middagsmad.	7
9.55	V	Lige nu var jeg saa heldig at se en Flok græssende Dyr. De tog sig vældig godt ud med Soen som Baggrund.	9
10.18	V	Desværre har jeg været nødt til at følge Sognevejen herover til Esrum So, men til Gengæld tog jeg mig et lille privat Kompasløb fra Sonnerup Gaard til Solyst ved Esrum Kanalens Munding. Jeg vil ikke just paastaa, at man folte sig fristet til et Morgenbad i Danmarks næststørste Sos Bølger, huh, hvor saa den kold ud.	15
10.40	S	Ivrigt snittende paa min Pind til Snobrodet er jeg ad den smukke Sti langs Soens Vestsida naaet ned til det idylliske Munkevang Skovloberhus, og her skal saa Middagen indtages.	17
13.25	S	Ah, saa ka' vi lidt igen! Jeg regner med at have faaet Oprensning nu: Menuen lod paa Spidbof, stegte Kartofler og Snobrod. Mens den let »forskrækkede« Bof brunedes paa sin »Mullquacan« — er det ikke rigtigt? — (omtrent, det staves Mullquagan. Red.), æltede jeg Resten af Melet, og selv om Dejgen blev noget lind, klarede jeg den ved at dreje Pinden, indtil den ydre Skorpe var dannet.	20
14.00	V	Ved Gravenshus forlod jeg Soen og drejede ind i Grib Skov og fortsatte i vestlig Retning til Skovloberhuset, hvorfra jeg pr. Kompas naaede herop paa Multebjerg. Atter paa denne Strækning havde jeg Lejlighed til at beundre Skovens yndefulde Dyr, denne gang kun to i Tal. De stod stille og saa paa mig i 75 m Afstand, jeg syntes lige frem, jeg kunde se, hvor de dirrede af Nysgerrighed, men Forsigtigheden sejrede, og pludselig var de væk i store Spring, mens det hvide Agterspejl lyste til Farvel.	27
15.15	S	Fra Multebjerg søgte jeg stik sydpaa helt til Ottevejs Huse, og for ikke at følge den slagne Landevej, gik jeg i sydøstlig Retning over til Fredensborg-Vejen, over denne og gennem Skoven ned til Jernbanen, hvor den skærer Vejen ind til Hillerød.	30
17.00	SØ	Og her endte saa min Hike, der rigeligt har holdt, hvad den lovede.	
17.55		Skovmand.	

Hestetyven (fortsat fra Side 11)

»Naa, hvordan gaar det, Sam?« spurgte Bob.

»Tak, meget bedre, men jeg kan slet ikke forstå, hvordan jeg er havnet her — hvordan fandt du mig?«

Bob Lawson lo. »Jeg tror, det var Peter, der fandt dig. Den var meget urolig, efter at du var taget af Sted. For tre Dage siden var jeg paa Vej tilbage hertil, da denne Snestorm overfaldt mig. Peter, der var Førerhund, drejede pludselig af og førte mig til Pletten, hvor du var dumpet om. Og saa fik vi dig jo fisket op. Men Sam dog, hvad er der i Vejen med dig? Du ryster jo over hele Kroppen.«

»Jeg tror, jeg har fundet min Samvittighed,« sagde Sam med sløret Stemme, »men det gør ondt, nederdrægtigt ondt.«

»Hvil dig nu blot, Kammerat,« sagde Lawson, »naar du er kommet lidt mere til Kræfter, kan du fortælle mig, hvorledes det gik til, at jeg fandt dig ubevæbnet og uden Snesco midt ude paa Prærien.«

»Jeg vil hellere fortælle dig det hele med det samme,« erklærede Barton, idet han satte sig op, »jeg

faar ikke Ro paa mig, for det er gjort.«

Og saa fortalte han i korte, afbrudte Sætninger om, hvorledes han en Aften havde bemærket sig Guldstovet, som de sammen havde arbejdet haardt for at faa fat paa, om sit mislykkede Hestetyveri og den haarde Straf.

Lawson sad længe tavs. Saa vendte han sig mod Barton og sagde: »Jeg tror, du har faaet en Lærestreg, Sam, og jeg mener ogsaa, at Indianerne havde Ret i, hvad de gjorde, hvor grusomt det end var.«

»Det gav mig min Samvittighed tilbage,« mumlede han. »Fra nu af vil jeg forsøge at leve et ærligt Liv.«

Bob strakte Haanden frem. »Lad Fortiden være glemt, og lad os sammen arbejde for Fremtiden.«

»Tak,« svarede Sam, »saa kan vi sammen hente Guld, naar jeg er helt rask igen.«

»Bryd dig ikke om det, gamle Ven,« lod Svaret. »Du har engang advaret mig mod Tyve, og en Dag gemte jeg Guld og fyldte Sand i Poserne. Jeg glemte at fortælle dig det dengang, — men hvem ved — maaske var det netop Skæbnens Mening, at jeg skulde glemme det.«

Er dine Patruljeturne spændende nok?

Nu, da Foraaret kommer, er det Patruljeturnenes Tid. Efter en lang Vinters Mørke og enkelte kolde Ture, er det dejligt at komme ud i Ro og i Mag og i Praksis indøve nogle af de Færdigheder, som man i Vinterens Løb har berørt rent teoretisk. En Patruljeturn skal jo selvfølgelig nøje planlægges i Forvejen, det er klart, men pas paa, at der ikke bliver for meget Patruljearbejde som for Eksempel: 9—10 Skattejagt til II. Kl. Pr.; 10—10,30 Iagttagelsesløb til II. Kl. Pr., 10,30—11,15 Spejderløb o.s.v. Selvfølgelig skal Niels, Peter og Jørgen, eller hvad Gutterne i din Patrulje hedder, have Lejlighed til at tage de Ting, de mangler til deres Prøver, men det kan let blive for ensformigt. Søg at lægge lidt oplivende, lidt ekstraordinært ind, saa Spejderne i din Patrulje spærrer Øjnene op og siger: »Ho-ho, nu har han igen fundet paa noget nyt og originalt; det er vel nok skæg, dette her!« — eller hvordan de nu udtrykker sig! Jeg skal her give dig et Eksempel paa noget, man kunde lave, og som man kan have baade Gavn og Glæde af:

I Vinterens Løb har selvfølgelig de fleste af Patruljens Medlemmer lært Morse og i det hele taget noget om at signalere. I har sikkert signaleret Morse med Blink, med Fløjte og maaske paa Patruljemøderne indøvet Morse paa en hel Mængde andre Maader, som jeg en anden Gang skal komme tilbage til. (For det er jo som bekendt saadan, at hvad man har lært, det skal prøves i Praksis og ikke blot eksistere som tør Viden. Hvad Glæde har man af at vide, at k er Streg—Prik—Streg, hvis man aldrig har prøvet at benytte det?) Du har lært Patruljen at signalere med Flag efter Morsesystemet, og I er maaske endda naaet saa langt, at du har kunnet lære dem To-Flagssignalering (Semafor). Paa Patruljeturnen skal I saa prøve *Relais*signalering. Du anbringer dine Folk i Terrænet paa en saadan Maade, at 2. Mand kan se 1. Mand, 3. Mand kan se 2. Mand, men ikke 1. Mand osv. Du giver Nr. 1 en Melding, som han med Flagmorse sender til Nr. 2. Nr. 2 er saa placeret saadan, at han ved Hjælp af Solen og et Spejl kan sende Blinkmorse til Nr. 3. Denne sender saa f. Eks. Meldingen videre pr. Semafor til Nr. 4, som saa ved Hjælp af en Fløjte signalerer Meldingen til Nr. 5. Hvis der er flere i Patruljen, kan du jo

begynde forfra med Flagmorse eller muligvis selv finde paa noget helt nyt og snedigt. — Er Patruljen ikke saa dygtig, at den kan flere forskellige Signaleringssystemer, kan I jo blot alle anvende samme Metode, og da vil det være det hurtigste, hvis alle Mand arbejder i Takt altsaa saaledes, at naar 1. Mand svinger Flaget til højre, gør Nr. 2, Nr. 3 osv. det ogsaa, og kun sidste Mand modtager Ordlyden. Det er den hurtigste Metode, men ikke den mest lærerige.

Som du ser — blot inden for et Felt som Signalering er der Muligheder nok. Nu er det din Opgave at finde paa noget inden for andre Felter. I alle Tilfælde — god Fornøjelse!

Og saa glæder jeg mig iøvrigt til at høre fra jer! Skriv og fortæl, om I er tilfredse med jeres Side, eller kom med Forslag til evt. Forbedringer. Mød op med jeres smaa Problemer; hvis de har almen Interesse, vil vi gerne drøfte dem her.

Kun een Ting kan jeg ikke hjælpe jer med: vi faar ikke mere end 1 Side at bolte os paa. Paa det Punkt er Redaktøren ubønhørlig og urokkelig.

Mogens.

Maanedens Leg

Slaa to Stænger ned i Jorden ca. 15 m fra hinanden og bind Redningsrebet imellem dem, mindst 1 m over Jorden. En Spejder binder den ene Ende af 1—2 m langt Reb fast til sit Bælte og lader den anden Ende gaa over »Telefontraaden« til den anden Spejder, der binder Enden fast til sit Bælte. De to Spejdere »bevæbner« sig derpaa med hver sin sammenrullede Avis og er saa parat til at afpatruljere Linien.

Patruljens øvrige Spejdere, der hver har en Ende Snor, skal nu, naar Signalet gives, snige sig til at binde deres Snor omkring »Telegraftraaden« ved Hjælp af et Dobbelt Halvstik, hvorved Ledningen »kortsluttes«. Hvis de under deres Forsøg herpaa bliver ramt af en af Vogternes Avis, giver det et Minuspunkt, og de skal fjerne sig 50 m, før de maa gøre et nyt Forsøg.

Det sjoveste er, at »Sabotererne« arbejder parvis, saaledes at den ene holder Vogterne i Aande, medens den anden faar sin Snor bundet fast.

Senere kan I prøve med andre Knob, f. Eks. Pælestik, Slyngestik, Raabaandsknob, Slippestik osv.

Medalje for rask Daad

Tropsassistent Axel Bjerring Kristiansen

I Fjor, da Sønder sø ved Viborg netop var frosset til, vovede en Mand sig ud paa den tynde Is. Et godt Stykke fra Land gik han gennem Isen. Inde fra Bredden havde Tropsassistent i 2. Viborg Trop, Axel Bjerring Kristiansen, iagttaget Ulykken, og forsynet med en lang Stage løb han ud over Isen for at bringe Hjælp. 50 m fra den forulykkede faldt han selv igennem og var saa uheldig samtidig at miste Stagen, der rutschede hen over Isen. Axel kom helt ind under Isen, men bevarede Fatningen og fik arbejdet sig hen til Hullet igen, hvor han holdt sig oppe, indtil der blev stukket en Stige ud til ham, som han ved sine sidste Kræfter kunde bjerpe sig op paa. Desværre lykkedes det ikke at redde den anden Mand; da man ved Hjælp af en fladbundet Baad naaede frem til Ulykkesstedet, var han forlængst gaaet til Bunds.

Axel Bjerring Kristiansen har for sin behjertede Optraeden faaet tildelt Medaljen for rask Daad og faaet sit Navn indskrevet i Korpsets Æresrulle.

Øvelse gør Mester

Skovmændene Jørgen og Povl Klein har gennem længere Tid trænet ihærdigt i Ildboring. Det er lang Tid siden de fik lært, hvordan man skal bære sig ad med at faa Ild hver Gang, og det er jo, hvad der kræves for at faa Ildboringcertifikatet. Men det var ikke nok for dem; de vilde have, at det skulde gaa hurtigt, og de trænede troligt videre. Da saa Proven omsider skulde aflægges, fik de Ild paa 40 Sekunder. Det var meget flot, og vi ønsker dem til Lykke med Resultatet. Jeg vil ønske, at dette vil virke som et godt Eksempel for alle Spejdere i Troppen, saaledes at I ikke alene sætter jer store Maal, men ogsaa gennemfører dem. (»PLEN«, 1. Taastrup).

Hemmelig Patuljekode

Fra »Frie Flugts Tropblad bringer vi Slutningen af et Indlæg, skrevet af Falkens PF og stilet til Spejderne i hans Patulje:

...RRRVØSRPV UVRBSXXVL CSBDLROXEOQ
ØIL UV TVBHUVL ÆVXVB.

Skipper.

(Forts. næste Side)

Skovmandshiken er Slutstenen paa Værket, den sidste Milepæl paa den lange Vandring, som Skovmanden paabegyndte for mange, mange Aar siden med Ømfodsproven eller Spejderproven, og som han i de fleste Tilfælde fortsætter som Rover eller Fører i vort Korps.

Øg Skovmandshiken er en Mandfolketur — den skal jo gennemføres som en Bivuaeringstur i Vinterhalvaaret — og er en glimrende Maalestok for, hvad han duer til. For det er jo ikke nok, at man bare tramper ud ad Landevejen og lader fem være lige. Hvis man i saa Tilfælde overhovedet gennemfører, bliver Hiken i bedste Fald som en ganske almindelig Tur, og i værste Fald hutler og fryser og sulter man sig igennem de 24 Timer og vender hjem som et Vrag, et Billede paa den totale Flasko. Næh, der kræves Træning, alene eller sammen med Kammeraterne i Patuljen, der

kræves, at man har Begreb om Bivuaakbygning og primitiv Madlavning, og at man forstaaer at lægge en sjov Rute, fjernt fra Alfavej.

Den Skovmand, der i dette Nummer fortæller om sin Hike, har forstaaet noget af dette — har »graspset Ideen« — og derfor blev Turen hans »til Dato største Spejderoplevelse«.

Paa Midtersiderne fortæller Søspejderlederen Thorkel Bjerre om sine spændende Oplevelser som Chef for 2. Minestrygerflotille under det farefulde Arbejde i Nordsøen. Flotillen bestaar af ni engelske Minestrygere, der alle med danske Besætninger deltog i Invasionen i Frankrig.

Minestrygning er et Arbejde for Mandfolk, og alle Søspejdere og sikkert ogsaa Landspejdere vil sluge Thorkel Bjerres Artikel.

Det er ikke manglende Foretagsomhed blandt Korpsets Spejdere men derimod Papirsituationen, der bevirker, at »Æressiden« indtil videre kun kommer i hvert andet Nummer.

Torben.

Specielt for Skovmænd:

Skovmandsbogen

Ved du, at Korpset har udgivet en Instruktionsbog for Skovmændene? — Ved du, at denne Bog er saa stopfyldt af Ideer og gode Raad, at du i Selskab med denne Bog aldrig behøver at kede dig? — Ved du, at den kun koster 2 Kr., og faas i Korpsets Depot? Godt, var det saa ikke en Ide at anskaffe den?

— Ja, er du søgely i Vgen for,
at du den ikke Springes der!
— Der er ikke Spor i Vgen!

Hvad dette betyder, ved sikkert kun den Falkepatrulje, og de røber næppe deres Hemmelighed. — Ogsaa i andre Tropsblade finder vi jævnligt Patuljekoder, men saa vidt er I maaske ikke naaet endnu i din Patulje? Var det saa ikke en Idé paa næste PM at blive enige om en Kode, som kun Spejderne i din Patulje kan løse, og som I vil bevogte som en Hemmelighed, der frem gennem Tiderne udelukkende maa røbes for de Spejdere, der findes værdige til at optages i jeres Patulje.

Stor Konkurrence med de grønne Spejdere!

Patuljekonkurrencen med KFUM-Spejderne blev en stor Oplevelse. For det første opdagede vi, at grønne Spejdere er nøjagtigt lige som vi selv,

at de er Spejdere som vi selv, gode Kammerater at kappes med — og saa havde vi det egentlig mægtig sjovt, selv om det var en lang og streng Omgang.

Vandkogningen, Klatreturene i Træerne, Brohygningen o. s. v. er alle Ting, vi vil huske længe. Og skal vi ikke lade denne Kappestrid mellem grønne og gule gentage sig hvert Aar?

Resultatet blev jo, at en grøn Patulje løb af med Sejren 5 Points foran vor bedste Patulje, men i den samlede Tropskonkurrence laa vi forrest, vort Gennemsnit var bedre. Vi opdagede, at vi egentlig slet ikke var saa helt daarligere til for Eksempel Morsesignalering, men vi opdagede ogsaa, at der var en hel Del, vi ikke kunde.

(»SPEJDER-STAFETTEN«, Helsingør Kol.)

NEDSATTE PRISER

Ved Statusopgørelsen har vi fundet nogle Varepartier frem, som vi har foretaget en betydelig Nedskrivning paa, og som vi nu udsælger til nedsatte Priser. — Det drejer sig dels om Varepartier, som vi har faaet for meget af, og dels om nogle udrangerede Varer, som vi gerne vil af med for at give Plads.

Franske Rygsække

Af det store Parti tidligere Militærrygsække har vi frasortet en Del, som er lidt defekte. Fejlene er ikke større, end at Rygsækkene er fuldt ud brugelige, men der kan være løbet et Par Sting op i Syningen, eller de er noget snavsede, der mangler maaske en lille Strop eller lignende.

Nedsat til Kr. 9,85.

Jamboreetornyster

Kun et lille Parti, syet af sildebensvævet Drejl, der kun er lidt lettere end det Stof, vi ellers bruger til Jamboreetornyster.

Nedsat til Kr. 18,50.

Skuldertasker

Tidligere tyske Militærtasker. Praktisk og god Facon i solidt Stof, men ikke saa pæne af Udseende.

Nedsat til Kr. 1,95.

Cykeltasker

Graat Hørlærred, den rigtige Facon med Læderremme, let Kvalitet.

pr. Par. Nedsat til Kr. 8,50.

Patuljespader

Restparti brugte Militærspader, solide og gode.

Nedsat til Kr. 1,85.

Spadehylstre, brugte, 2. Sortering

Nedsat til Kr. 0,85.

Motorbriller

Celluloidbriller i Paphylster, praktisk Facon, gode at have med paa Cykelture og i Lejre.

Nedsat til: klare 0,75, røglarv. 1,00.

Gazebind

5 cm brede Ruller paa ca. 7½ m, rigtig Bomulds-gaze.

5 Ruller. Nedsat til Kr. 1,25.

Patuljekøkkensæt

Køkkenkniv, Paletkniv, Kartoffelkniv og Stegegaffel, alle fire Dele

Nedsat til Kr. 5,85.

Overfræk til Kogekarrene

Hessiansovertræk til Patuljekogekarrene.

Nedsat til Kr. 1,50.

Spejdernes Lommebog

Der er endnu et Restparti af den udmærkede Lommebog tilbage. Den kom jo saa sent frem i Aar, at den maatte savnes paa mange Juleborde, men der er jo ingen Grund til, at I skal gaa og mangle den hele Aaret. Køb den nu, den er næsten uundværlig for enhver Spejder.

Kr. 2,00.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redakter: stud. mag. Torben Wolff
Slotsvej 34, Charlottenlund.

Spejdersport

Redakter: cand. mag. Svend Ranvig,
Segeds 3, Sorø.

[Nørre Farimagsgade 39

København K., 11f. Palm 4526

Eksp. Kl. 9-5½, Fredag 9-6, Lørdag 9-2

Depotet er Korpsets egen Forretning og
giver Bonus til Korpsets Afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALM 5711. Kontorltd Kl. 8-16, Lørdag
Kl. 8-12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret